

7:e kompaniet

DET ÄR NATURLIGTVIS svårt att vara helt objektiv när man skall beskriva sitt eget kompani med några korta rader. Min målsättning är att försöka beskriva ”7:e Cav’s” själ och hjärta. Om beskrivningen sedan stämmer överens med andras ögon, som sett oss i aktion, må vara upp till var och en att avgöra.

Så börjar major Per Dahlgren, chef för 7:e pansarskyttekompaniet sitt inlägg i denna minnesbok.

Det första grundvärdet för kompaniet:

Vår ryggrad bestod av jägarofficerare och jägarsoldater som mestadels kom från Husarregementet. Kulturkrocken mellan jägarsoldaten och pansarfordonen får väl sägas ha gått mycket bra. Det är trivsammare att bedriva fast spaning från en ”varm och ombonad” PBV 302 eller SISU än att göra det nedgrävd i snö eller mark. Trots detta kunde de mest inbitna jägarna (läs gammeljägare Johan Thorp) emellanåt höras muttra - om någon blev alltför exalterad över stridsfordonets förträfflighet:

- PBV:er är mjuka - jägare är hårda!

Det andra grundvärdet:

Det som enligt min mening har betytt mycket för en lyckad tid i Bosnien är att vi fick starta från ruta 1. Från byggande av Camp VALKYRIA till att etablera oss i ett för NORDBAT 2 jungfruligt område.

Inledningsvis kraftsamlades arbetet till att få en någorlunda beboelig camp. Slutresultatet blev klart över alla förväntningar och campen kan närmast beskrivas som ett ”Sport and Recreation Center”. Naturligtvis har mer eller mindre alla vid kompaniet bidragit

till detta men jag tycker ändå att det är på sin plats att nämna följande: Soldater som 745 Svensson, 738 Bohman, 710 Jones, 706 Thuresson och inte minst Preben Johansen var i det närmaste ovärderliga när hantverken skall bli rätt första gången.

Visst, några hade väl väntat sig betydligt mer spännande upplevelser i sin FN-mission än att få syssla med sitt vardagliga arbete (eller hur Thuresson?) men i Bosnien har definitivt nöden ingen lag. När jag ändå halkade in på nöden så nämner jag kompaniets hjärta direkt: KOCKARNA!

Till er anhöriga som läser denna bok vill jag säga att ni inte skall lägga alltför stor tilltro till berättelser om umbäranden. Som ungarl kan jag utan vidare säga att jag aldrig har ätit så god och varierad kost som under tiden i Bosnien - även om några av oss tyckte att Löfgren tappade kryddburken i maten emellanåt. Men det är ju som bekant med smaken som med en viss kroppsdel.

Vår etablering i kompaniets ansvarsområde beskrivs bäst på följande sätt:

Vi höll fanan högt och grupperade oss på den högsta höjden med FN-flaggan fladdrande från högantennen och med en lätt förhöjning av blodtryck och puls.

”Det är klart att FN-flaggan skall respekteras”, försökte vi intala oss men innerst inne visste vi att risken för att vi skulle få en granat i huvudet faktiskt var ganska stor.

När dessutom den ovanligt korkade kompanichefen kräver att alla skall stå kvar om granaten inte slår ner närmare än 50 meter från vagnen är väl inte lyckan direkt fullständig.

Tyvärr fick de flesta av oss uppleva hur det känns att få granater riktade vid sidan eller direkt mot sig, dessutom betydligt närmare än de angivna 50 metrarna.

Med facit i hand tycker jag ändå att vi lyckades med syftet att få båda parter att inse att det inte gick att få bort de envetret återkommande svenska helyllesoldaterna. ”NORDBAT 2-turen” höll i sig och ingen på kompaniet blev allvarligt skadad i samband med vår verksamhet.

I övrigt ägnades en hel del tid åt humanitärt arbete i de olika flyktinglägren vilket jag tror var det mest betydande för vår popularitet hos civilbefolkningen och för vår ”rörelsefrihet” i området.

Bravo Yankee var ansvariga för nyårsfirandet och de visste inte hur rätt de skulle få när tävlingen ”Fångarna på Camp VALKYRIA” genomfördes. Efter nästan fem månaders tjänst i Bosnien skulle äntligen plutonen åka hem på leave, när BiH-blockaden slog till. Jag kan nog utan överdrift påstå att mer än en soldat på 2:e Pskplut planlade för att med kraft häva blockaden på egen hand och planläggningen genomfördes inte helt utan understöd av kaptenen Persson själv.

Lyckligtvis slapp bosnierna få uppleva äkta vikingablod i svallning då grabbarna trots allt kom iväg på sin välförtjänta ledighet.

Det vore direkt fel att inte nämna idrottsverksamheten när vårt kompani skall beskrivas. Även den mest inbitne fysmotståndare var näst intill tvungen att falla till föga för den träningsvillighet som mer eller mindre alla visade upp. Det var dessutom en fördel att ha campen i Srebrenik där vi kunde röra oss fritt och springa Bergsbanan eller QM-rundan efter egen förmåga.

Att vi dessutom lyckades relativt bra i alla bataljonsmästerskap och vann Sektormästerskapen i skytte visar att idog träning ger resultat; å andra sidan var det väl tur för den övriga bataljonen att inte ödmjukhetens mästare - 7:e Jägarpskkomp - vann fler mästerskap.

Som avslutning vill jag tacka hela kompaniet för en mycket strong insats i rikets- och fredens tjänst. Ni har tillsammans visat att den svenske soldaten är av yppersta elitklass vilket - är jag övertygad om - ger den bästa krigsavhållande effekt mot vårt eget land som vi någonsin kan ge.

Dessutom gör den goda stämningen inom kompaniet - och stoltheten över det sätt på vilket ni har utfört era uppgifter - att åtminstone under tecknad kommer att ha den här FN-missionen i färskt minne under lång tid framöver.

Var stolta över det ni har presterat - det är ni väl värda!

Per Dahlgren
Major, Chef 7:e kompaniet

Jägarsoldat

Så här lyder jägarsoldaternas egen berättelse om livet i Bosnien:

Kompaniet lämnade Tuzla Airbase och flyttade till en före detta marmeladfabrik i Srebrenik. Fabriken var smutsig och nedgången, likmaskar i avlopp, duvor i taket och mängder av möss och råttor jagades under tävlingsmässiga former.

När städningen av vårt hem för de närmaste sju månaderna var avklarad så tog bygandet av Camp Valkyria vid. Matsal och mäss, gym och volleyboll-plan samt shelter 1 och 2, Nifelheim och köket, Am-container och gate, bastu och...

Ja, till slut fick Johansson sitt eget postkontor också och allt blev vackert och funktionellt. Nu är hon inte helt klar, Valkyria, men vi kan med gott samvete säga att Bosniens finaste camp, det är hon i alla fall.

För att dämpa, eller ytterligare bättra på, ryktesspridningen om jägarkompaniets bravader låter vi härmed er - kära läsare - följa med genom kompaniets vardag och arbetsuppgifter.

Först ut är pluton AY

Tjänsten här (på Tuzla Airbase) består i att bevaka Main Gate, entre´n till Sector NE HQ, samt att patrullera området som är stort och svårövertakat.

På hösten, när blad och nötter föll till marken, rapporterade BY ett omfattande prasslande bland buskar och träd. Bedömningen blev att systematiska inbrottsförsök pågick runt basen. AY kommenderades dit som förstärkning. Nu skulle tjuvarna åka fast! Med erfaret MPJ-befäl, jägarsoldater och norska hundpatruller upprättades SSL och tanke var att ringa in eventuellt "bus". För att pressa "buset" ytterligare, forcerade 3 PBV:er rakt in i skogen.

Det franska minklarerings-teamet fick nu ytterligare stråk som de kunde förklara som ”gröna”. Fransmännen tyckte nog att det kändes kymigt när de, med minklarerarens precision och tålmod pikat sig fram i flera månader och nu kom svenskarna och klarerade samma område på några timmar...

Om man framrycker över den väg som i forna tider hette SNAKE - men som nu lyssnar till det välklingande namnet ”HUSAR-ROAD”, hamnar man i YL:s ansvarsområde.

Där träffar vi BY på OP-tjänst

Vi kom, vi såg: Y02, Y06, Y08, S08, B7, snake, husar, underhållsvägen, bonden Pavo, Pavos toyovärmare, poddvärmare, Pavos döttrar, högantenner, relästation, elverk, regattakikare, rations, troppkök, tns, toyovärmare, poddvärmare, mera rations. Sprecadalen, Vis, Ciganisterhöjden, Kala klippan, tältställningar, presseningar, regn, lera, snö, lera, träpallar, lera igen, soldater i vagnen och ”utanför”, soldater med hjälm och ”utan”, höstoffensiv, firing, firing close, firing very close, svensk OP-briefing, engelsk OP-briefing, blockader, dimma och mera lera, shootrep.

Hitom, bortom, slag, chicago, korsord, bokläsning, larmmineringar, skittunnan, stekta mackor, snus, cigaretter, ballerinakex, UNMO, Ryssen, Tjecken och Gahnesen som alltid satt kvar i bilen, brodd on, brodd off, julafton, jultomten (eller vem var det?), julmat, tomteblöss, bårar, OPT, bogsering 1(GD), bogsering 2 (EB), operation ”Alpen”, JE, NF, NX, ND, överbriefing BA 04...

Tredje plutonen, CY, beskriver larmplutonens vardag

Tyngdpunkten i plutonens verksamhet blev efterhand den humanitära insatsen. Sin vana trogen att nå lite längre och lite fortare än andra förband var 3:e ”multi-purpose-platoon” först ut i kompaniets ansvarsområdes yttersta gränser för att lösa en humanitär uppgift.

Föremålet var flyktingbyn Rijekas befolkning. De som skulle få förmånen att göra jobbet var männen i EC. Den mekaniskt genomförda, till synes monotona kontrollen av materiel, uppgifter, civilläge och parternas ursprung var i verkligheten resultatet av en yrkesmässighet som bara en längre tids erfarenhet kan ge.

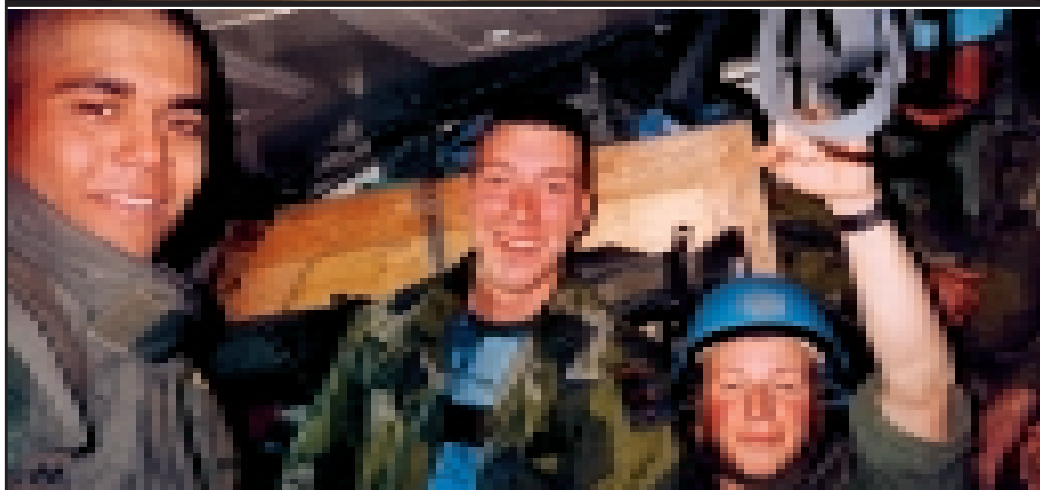
”Humanitär” är, som bekant, inte liktydigt med ofarlig även om den första operationen i Rijeka avlöpte utan missöden. Männen i EC plastade fönster, drack bosniskt kaffe och fick uppskattande kommentarer för såväl den humanitära insatsen som för PBV:ns odiskutabla prestanda, allt i omedelbar anslutning till CL.

När operationen upprepades några veckor senare, då med SISU, (CY åker ju även bil vid behov) slutade det med vagnshaveri och granatbeskjutning. Det hela avlöpte dock väl trots att malörerna behagade inträffa samtidigt.

Kompaniets fjärde pluton blev av naturliga skäl eskortgänget framför alla andra.

Här följer Delta Yankee syn på saker och ting

MCT-grupp och SISU gjorde oss på DY speciella. I början fick vi ta emot en del gliringar om våra ”KP-bilar”. Framtiden utvisade att dessa SISU blev ryggraden i kompaniet och bataljonen.

DY såg med sina SISU till att BA 02 fick åka hem och BA 03 kom på plats i Bosnien.

Redan i ett tidigt skede började önskemål om att få delta i dessa konvojer att komma in till Delta. Vi hade förståelse för detta. Vem vill inte uppleva spänning, fart och möjligheten att få se Bosnien? Styrkopplingar, krockar och bandbrott med mera gjorde att Alfa, Charlie och framförallt Bravo som bäst kom ut till OP, ibland inte ens så långt!

Mot slutet av missionen kom förfrågan ingen in till Delta. Alfa ville prova på den finska jätten (Charlie hade sedan tidigare fått en vagn) för att stilla begäret som upprätthöll mekaniseringen av 7:e kompaniet till slutet av missionen. HA uttryckte efter provkörning sin beundran över SISU:n och kommentarer som ”Jag skulle varit

på SISU” kom. Framtiden säger att fler SISU skall till Bosnien.

”Say no more. Delta understands why”.

Vad finns då att säga om hjältarna i stab- och trossplutonen? Jo, följande:

Staben lyckades aldrig vara helt samlad. STRI-gruppen fick väl aldrig helt klart för sig vem som var gruppchef - trots att Markebjør äntligen ”fick bli” fänrik.

Om REP-gruppen ryktas att de beslöt att sätta upp sina egna folktrace-stall och tävla i munhuggar-klassen med snöskoter i Halmstad.

Lyckades man någon gång tränga igenom rökriddån i köket kunde man bli serverad kaffe och nybakta bullar vid samma bord som proffsen i kokgruppen.

AM och PACK, som var kontrasternas grupp, höll kompaniet på fötter med sina UH-transporter (men Ken glömde diesel och ett och annat).

Sjukvårdsgruppen kämpade tappert för att bli omnämnda och nog skulle det finnas mycket att säga, men vissa saker är tyvärr inte lämpade för tryck...